

[Tastesen.]

moderne socialpædagogisk målsætning at adskille de to køn? Hvis man ikke er så dristig, at man generelt vil indrette ungdomshjem fælles for både unge mænd og unge kvinder, så prøv dog et enkelt sted. Her er et område, hvor der skal forskes. Jeg har en fornemmelse af, at man opnår de største behandlingsmæssige resultater på de fælles ungdomshjem.

Opholdet på ungdomshjemmet skal naturligvis være af begrænset varighed, men overgangen fra institution til det pulserende liv skal helst ikke føre til en ny problemsituation, så jeg vil lægge afgørende vægt på det tredje stadium på behandlingsvejen, ungdomspensionen, hvor den unge i et godt forhold til en familie eller et personale med en socialpædagogisk uddannelse skal prøve på ny at finde den rette melodi i sin tilværelse.

Men hvad så med de kriminelle stofbrugere, som er fyldt 18 år? Ja, egentlig burde de have den samme behandling som de unge, der kan henvises til børne- og ungdomsfor sorgen. Jeg mener ikke, at disse unge bør idømmes en normal fængselsstraf, de bør ganske enkelt sendes til afvænnings i et så venligt miljø som muligt. I stedet for at fremskynde byggeriet af et nyt fængsel i Ringe bør man snarest muligt finde frem til en behandlingsinstitution, der kan tage sig af den gruppe, der er kommet i konflikt med loven på grund af narkotikamisbrug. Det er måske for vanskeligt at praktisere tanken om den øde ø, og den er der jo heller ikke særlig stor tilslutning til, men en ganske særlig behandling med den størst mulige frihed inden for institutionens ramme vil her være påkrævet. Den nuværende form for kriminalisering, hvor unge kan opholde sig i vestre fængsel en kort tid og derefter søge tilbage til stofmiljøet, uden at behandlingen er afsluttet, er ikke holdbar. Friheden til at bestemme over sig selv er et centralt problem i den aktuelle debat. De, som er fysisk, psykisk og socialt stærke, kan administrere denne frihed, men stofmisbrugerne rekrutteres hos en gruppe, der i fysisk, psykisk og social forstand er svage. Disse unge har ingen frihed til at råde over sig selv, de lever under et tvangs- og afhængighedsforhold til narkotika og kan kun opnå friheden igen gennem en behand-

ling, hvorunder de afskæres fra illegal stofforsyning.

Vi bør altså gå utraditionelle veje med behandlingen af denne gruppe lovovertrædere. Jeg ved, at hele problemet tvang eller frivillighed spiller en stor rolle, og det er naturligvis begrænset, hvor stor en gruppe der skal falde ind under betegnelsen kriminelle. Der vil være nogle, som gør det fremover, og jeg mener ikke, disse unge skal straffes med fængsel. Alene deri, at de ikke skal sættes i vestre fængsel, men sendes til en behandlingsinstitution, ligger et humanitært synspunkt. Men over for den langt større gruppe, som det må blive med den mildere formulering, det her drejer sig om, må man forsøge at forske på frivillighedens grundlag. Når hr. Kjær Rasmussen bruger udtrykket KZ i forbindelse med vores forskning i hele denne problematik, synes jeg, at han fører et synspunkt ind i debatten, som bestemt ikke hører hjemme her. Det er dybt alvorlige menneskelige problemer, vi beskæftiger os med. Spørgsmålet om, hvorvidt frivillighed eller tvang kan føre frem til den bedste menneskelige situation, er noget, vi står usikre over for, derfor må vi prøve forskellige veje.

Jeg vil i øvrigt sige, at vi har en forskelsbehandling i retspraksis i København og provinsen. Jeg har en fornemmelse af, at man i provinsen farer for hårdt frem imod de små forsyndelser, som man ser gennem fingre med her i København, og jeg vil stærkt henstille, at denne forskelsbehandling i retspraksis forsvinder.

Men langt fra alle stofmisbrugere kommer i direkte konflikt med loven. Med hensyn til disse unge, som har svært ved at tilpasse sig vor samfundsstruktur, må vi altså forske os frem. Gennem tilbud om behandling på frivilligt grundlag skal de motiveres til at forlade narkotikamiljøet eller måske i en overgangsperiode selv engageres i en virksomhed for at kunne motivere andre narkotikamisbrugere til en ændret holdning. Vi må her prøve os frem med mange forskellige behandlingsformer, og det offentlige bør ikke være tilbageholdende med bevillinger til disse forsøg. Vi håber alle, at Københavns kommune vil nå gode resultater med døgn- og dagcentret på Nørrebro. Vi ser også med stor respekt på det arbejde, der udføres af Kofoeds Skole. Grundsynspunktet må være,